

vejbestyrelsen, der i givet fald må afholde udgifter til arealerhvervelser.

Man har endvidere ikke ment at burde tage hensyn til de ønsker, der er fremkommet fra de nævnte organisationers side om ikke at medtage de retningslinier, som er fastsat i forslaget § 11, stk. 2, for beregningen af vejbidrag. En imødekommelse af kommunernes ønsker på dette punkt ville betyde et brud på den praksis, der i tidens løb er blevet anlagt i disse sager. Der henvises til betænkningen side 58 og 62 samt bemærkningerne til forslaget § 11.

Bestemmelserne i loven skulle medføre større overskuelighed over reglerne for vejbidrag og dermed en enklere administration på området. Samtidig vil de bestemmelser, der er foreskrevet om underretning af grundejere vedrørende vejbestyrelsens overvejelser og beslutninger selvsagt betyde en vis arbejdsbyrde for kommunerne.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Efter hver paragraf er i parentes angivet den til paragraffen svarende bestemmelse i det af vejlovsudvalget udarbejdede lovudkast, jfr. betænkning nr. 367/1964 om private fællesveje og vejbidrag (bilag 3 til betænkningen).

Til § 1 (udkast § 1):

Ved definitionen af begrebet „offentlig vej“ henholder forslaget sig i *stk. 1* — ligesom § 1 i den foreslåede lov om private fællesveje — til den definition, der er givet i § 1 i lov om offentlige veje (lov nr. 312 af 9. juni 1971).

Stk. 2 definerer offentlige stier i overensstemmelse med lov om offentlige veje, jfr. § 96 (ændringsforslag nr. 11) i det samtidig forelagte forslag.

Af nærværende forslags § 2, stk. 4, fremgår at forslaget bestemmelser også finder anvendelse på offentlige stier.

Ved definitionen af begrebet „privat fællesvej“ henholder forslaget sig i *stk. 3* til definitionen i det fremsatte forslag til lov om private fællesveje. Der henvises derfor til bemærkningerne til denne lovbestemmelse.

Stk. 4 definerer begrebet „vejbidrag“ som de bidrag, der pålægges lodsejere i henhold til nærværende lovforslag. Det klargøres herved, at begrebet ikke omfatter de ydelser, som lodsejerne i henhold til den foreslåede privatvejslov skal præstere til private fællesveje, og dette gælder uanset om de arbejder, der bestemmes i henhold til privatvejs-

loven, skal udføres ved lodsejernes egen foranstaltning eller eventuelt af kommunen mod refusion af udgifterne fra lodsejerne. Begrebet „vejbidrag“ omfatter således kun lodsejernes ydelser til offentlige veje og kun, når de ydes i henhold til det her foreliggende forslag.

Til § 2 (udkast § 2, stk. 1-4):

Under den nuværende retstilstand gælder i Københavns kommune loven af 14. december 1857 indeholdende nogle forskrifter om gader, veje og vandløb i København. Denne lov giver bl. a. kommunen beføjelse til at pålægge grundejerne vejbidrag til visse foranstaltninger på offentlige veje. Efter den hidtil gældende lovgivning har det været en forudsætning for anvendelse uden for Københavns kommune af reglerne om vejbidrag, at disse regler blev indført ved vejvedtægt i de enkelte kommuner. Vejvedtægt har dog kun kunnet indføres i købstæderne (og Frederiksberg kommune) samt i bymæssige områder, jfr. nærmere betænkningen side 9-11.

Nærværende lovforslags bestemmelser skal efter *stk. 1* umiddelbart have gyldighed i Københavns kommune samt i øvrigt i områder, for hvilke der er tilvejebragt vejvedtægt efter reglerne i lov om private fællesveje, jfr. forslaget § 12, d.v.s. kommuner, der har en samlet bebyggelse med mere end 1.000 indbyggere samt andre kommuner, der har tilvejebragt vejvedtægt. Forslaget er herved i overensstemmelse med hovedreglen i § 13, stk. 2, i privatvejslovforslaget.

Inden for lovens gyldighedsområde omfatter lovens bestemmelser offentlige veje, der er klassificeret som landeveje eller biveje (kommuneveje). De af staten administrerede hovedlandeveje — jfr. § 1 i lov om offentlige veje — er derimod undtaget fra loven.

Primærkommunerne kan også efter de nugældende regler med hjemmel i vejvedtægt opkræve vejbidrag til de offentlige veje, de bestyrer, herunder også til kommunalt bestyrede hovedlandeveje. De hidtidige regler i vejvedtægterne har derimod ikke givet hjemmel til pålæg af vejbidrag til arbejder på de af amtsrådene bestyrede hovedlandeveje og landeveje. Dog har vejbestyrelseslovens § 17, stk. 7, der ophæves den 1. april 1972, jfr. lov om offentlige veje § 48, indeholdt en speciel hjemmel for amtsrådene til gennem vedkommende primærkommune at pålægge vejbidrag til fortovsanlæg på disse veje. Da der heller ikke inden for de bymæssige kommuners områder ses at være anledning til at tritage lodsejerne for at betale vejbidrag til landeveje, hvis der ikke gælder nogen form for